

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 824/2548

บริษัทธุรกิจขนส่ง จำกัด โจทก์ นายปรีชา เสมพิพัฒน์ กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 43, ป.วิ.พ. มาตรา 148, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานฯ มาตรา 31

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีก่อนพนักงานอัยการฟ้องจำเลยที่ 1 โดยมีโจทก์เป็นผู้เสียหาย ซึ่งศาลพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และให้ชดเชยราคาน้ำมันแก๊สโจทก์ คำฟ้องคดีอาญาดังกล่าว แม้จะถือว่าเป็นการขอให้จำเลยที่ 1 ชดเชยค่าทรัพย์สินแทนผู้เสียหายตามที่บัญญัติไว้ใน ป.วิ.อ. มาตรา 43 แต่ก็เป็นกรณีที่ความเสียหายเนื่องมาจากการกระทำผิดอาญาเท่านั้น ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกจ้างทำให้เกิดความเสียหายแก่วางค์ซึ่งเป็นนายจ้าง การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ทำให้เกิดความเสียหายนี้เป็นบ่อเกิดแห่งหนี้ที่ผู้เสียหายจะใช้สิทธิเรียกร้องได้ทั้งสองทางคือในมูลละเมิดและในมูลแห่งสัญญาจ้างแรงงานที่มีต่อกันในคดีอาญาดังกล่าวกับคดีนี้ ถึงแม้คำขอบังคับจะมีลักษณะเป็นอย่างเดียวกันคือขอให้จำเลยที่ 1 ชดเชยค่าเสียหายแต่ข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาที่พนักงานอัยการขอบังคับในส่วนแพ่งนั้นมาจากข้ออ้างเนื่องจากการกระทำผิดทางอาญาอันเป็นการเรียกร้องในมูลหนี้ละเมิด แต่คดีนี้มีที่มาจากมูลสัญญาจ้างแรงงาน เมื่อมูลหนี้ในคำฟ้องของทั้งสองคดีเป็นคนละอย่าง ประเด็นที่วินิจฉัยจึงมิใช่ประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันอันจะเป็นฟ้องซ้ำตาม ป.วิ.พ. มาตรา 148 ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงานฯ มาตรา 31 ฟ้องโจทก์เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 1 เป็นลูกจ้างโจทก์ตำแหน่งพนักงานขับรถบรรทุกน้ำมัน จำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้าประกันความเสียหายที่เกิดจากจำเลยที่ 1 ต่อโจทก์ ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองชำระเงิน 522,650.67 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ในต้นเงิน 516,198.20 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่วางค์ จำเลยที่ 1 ขาดนัด ศาลแรงงานกลางพิจารณาและชี้ขาดตัดสินคดีเฉพาะจำเลยที่ 1 ไปฝ่ายเดียวตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 40 วรรคสอง จำเลยที่ 2 แกล้งไม่ติดใจต่อสู้คดีและไม่สืบพยาน ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่า จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกจ้างโจทก์ยกยอกเอาน้ำมันเชื้อเพลิงของลูกค้าโจทก์ไปขาย ทำให้โจทก์ต้องชดเชยราคาน้ำมันเชื้อเพลิง 516,198.20 บาท ให้ลูกค้า จำเลยที่ 1 ต้องชดเชยเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่โจทก์ชำระเงินไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่วางค์ตามสัญญาจ้างแรงงานและประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 226, 224 จำเลยที่ 2 ในฐานะผู้ค้าประกันการทำงานของจำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบโจทก์ด้วยตามมาตรา 680 พินิจฉัยให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 516,198.20 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 18 มิถุนายน 2546 ไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่วางค์แต่ดอกเบี้ยคิดถึงวันฟ้องให้ไม่เกินที่โจทก์ขอ ถ้าจำเลยที่ 1 ไม่ชำระให้จำเลยที่ 2 ชำระแทนจนครบ จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ต่อศาลฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า "มีปัญหาวินิจฉัยว่า ฟ้องโจทก์เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 เป็นฟ้องซ้ำกับคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2717/2546 ของศาลจังหวัดระยองที่พนักงานอัยการจังหวัดระยอง

ฟ้องจำเลยที่ 1 โดยมีโจทก์เป็นผู้เสียหาย ซึ่งศาลจังหวัดระยองพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ราคาน้ำมันเป็นเงิน 540,940 บาท แก่โจทก์ซึ่งเป็นผู้เสียหายหรือไม่ เห็นว่า คำฟ้องคดีอาญาดังกล่าวนั้นแม้จะถือว่าเป็นการขอให้จำเลยที่ 1 ใช้ราคาทรัพย์สินแทนผู้เสียหาย ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 43 ก็ตาม แต่ก็เป็นที่ ความเสียหายนั้นเนื่องมาจากการกระทำผิดอาญาเท่านั้น ส่วนคดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็น ลูกจ้างทำให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ซึ่งเป็นนายจ้าง การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ทำให้เกิด ความเสียหายนี้เป็นบ่อเกิดแห่งหนี้ที่ผู้เสียหายจะใช้สิทธิเรียกร้องได้ทั้งสองทางคือในมูลละเมิดและ ในมูลแห่งสัญญาจ้างแรงงานที่มีต่อกันอยู่ในคดีอาญาดังกล่าวกับคดีนี้ถึงแม้คำขอบังคับจะมี ลักษณะเป็นอย่างเดียวกันคือขอให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าเสียหาย แต่ข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาที่ พนักงานอัยการจังหวัดระยองขอบังคับในส่วนแพ่งนั้นมาจากข้ออ้างเนื่องจากการกระทำผิด ทางอาญาอันเป็นการเรียกร้องในมูลหนี้ละเมิด แต่คดีนี้มีที่มาจากมูลสัญญาจ้างแรงงาน เมื่อมูลหนี้ ในคำฟ้องของทั้งสองคดีเป็นคนละอย่างเช่นนี้ ประเด็นที่วินิจฉัยจึงมิใช่ประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดย อาศัยเหตุอย่างเดียวกันอันจะเป็นฟ้องซ้ำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 148 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 ฟ้อง โจทก์เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำ โจทก์จึงฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ได้ อุทธรณ์ของ จำเลยที่ 2 ฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

หัสดี ไกรทองสุข · ขวลิท ยอดเนร · จรัส พวงมณี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/824/2548>